

Sygn. akt VIII U 731/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2015 r. w Gliwicach

sprawy I. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania I. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 20 kwietnia 2015 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od 4 kwietnia 2015 r.

(-) SSO Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIIIU 731/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20.04.2015r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu I. K. prawa do emerytury na podstawie art.184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z §4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, gdyż ubezpieczony na dzień 01.01.1999r. nie udokumentował żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ubezpieczony w odwołaniu od decyzji wskazał, iż decyzja ta jest dla niego krzywdząca, gdyż faktycznie posiada okres pracy w warunkach szczególnych, a zakład pracy nie wypełnił rzetelnie świadectwa pracy.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji. Jednocześnie organ rentowy dodał, iż nie zaliczył ubezpieczonemu do pracy w warunkach szczególnych okresu jego zatrudnienia w (...) SA KWK (...) od dnia 13.12.1974r. do dnia 07.05.1997r., bo ubezpieczony nie przedłożył na tę okoliczność

świadczenia wykonywania pracy w warunkach szczególnych, a tylko zeznania świadków, które nie mają mocy dowodowej przed organem rentowym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony I. K. urodził się w dniu (...), legitymuje się na dzień 1.01.1999r, ponad 25 letnim okresem składkowym i nieskładkowym, nie jest członkiem OFE.

W okresie od 13.12.1974r. do 07.05.1997r. odwołujący był zatrudniony w (...) Spółce (...) w G..

W świadectwie pracy z dnia 13.05.1997r. podano, iż ubezpieczony w tym czasie zajmował kolejno stanowiska:

- od dnia 13.12.1974r. do dnia 30.09.1995r. – ślusarza na powierzchni,

- od dnia 01.10.1995r. do dnia 07.05.1997r. – elektromontera napraw lamp górniczych na powierzchni.

Przez cały sporny okres zatrudnienia ubezpieczony pracował w Oddziale Lampiarni, przy czym początkowo pracował w hali lampiarni jako konserwator lamp górniczych. Do jego obowiązków należało wówczas rozkręcanie, czyszczenie, konserwacja i ładowanie lamp górniczych – puste lampy górnicze uzupełniał kwasem siarkowym, który wlewany był do akumulatora będącego częścią lampy górniczej, następnie lampy były zakręcane i podłączane do ładowania.

W okresie od dnia 14.03.1977r. do dnia 25.03.1977r. ubezpieczony uczestniczył w kursie mającym na celu przyuczenie do wykonywania napraw lamp górniczych i po ukończeniu tego kursu został skierowany do pracy w warsztacie lampiarni i gdzie dokonywano napraw i konserwacji lamp górniczych oraz ich akumulatorów.

Do obowiązków ubezpieczonego należało w tym czasie przygotowywanie stężonego ługu do napełniania akumulatorów, wymiana i napełnianie akumulatorów lamp górniczych, remont i naprawa lamp górniczych polegające na wymianie płyt kadmowo ołowianych oraz neutralizacja użytego ługu stężonym kwasem siarkowym oraz solnym.

Razem z ubezpieczonym pracowali:

- D. O., która od dnia 12.11.1984r. do dnia 13.10.2006r. była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy jako konserwator lamp górniczych na powierzchni,

- B. P., która w okresie od dnia 02.09.1983r. do dnia 22.03.2004r. była zatrudniona pełnym wymiarze czasu pracy jako konserwator lamp górniczych na powierzchni,

- W. S., która od dnia 28.06.1978r. do dnia 31.07.1979r. pracowała w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku konserwatora lamp górniczych na powierzchni, od dnia 01.08.1979r. do dnia 10.04.1994r. jako elektromonter – konserwator lamp górniczych na powierzchni i od dnia 11.04.1994r. do dnia 29.02.2004r. jako mechanik – konserwator metanomierzy i lamp górniczych na powierzchni,

- M. T., który w okresie spornym dla ubezpieczonego pracował w pełnym wymiarze czasu pracy początkowo jako ślusarz naprawy akumulatorów na powierzchni (do dnia 30.06.1995r.) i następnie od dnia 01.07.1995r. do dnia 13.08.2001r. jako elektromonter akumulatorów baterii na powierzchni.

Świadkowie D. O., B. P., W. S. wykonywały pracę na hali lampiarni, natomiast świadek M. T. w warsztacie lampiarni.

Wszystkim świadkom pracodawca wystawił w dniu 31.07.2015r. zaświadczenia, w których uznał, że wykonywali prace w warunkach szczególnych wymienionych w wykazie A, dziale XIV, poz.13 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w związku z załącznikiem nr 1 do Zarządzenia Nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12.08.1983r.

W dniu 13.09.2011r. pracodawca wydał ubezpieczonemu świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych za okres zatrudnienia od 13.12.1974r. do 7.05.1997r. na stanowisku elektromontera akumulatorów i baterii, z powołaniem na tę samą podstawę prawną. Świadectwo to znajduje się w aktach osobowych odwołującego i nie zostało przedłożone organowi rentowemu.

Z dokumentacji akt osobowych ubezpieczonego dotyczących spornego okresu jego zatrudnienia wynika stanowisko ubezpieczonego: mechanik / elektromonter naprawy lamp górniczych. Takie stanowisko zostało wykazane m.in. w ankiecie osobowej dotyczącej ubezpieczonego, czy też karcie obiegowej.

Powyższe Sąd ustalił na podstawie dokumentacji akt organu rentowego, akt osobowych ubezpieczonego, zaświadczeń pracy z dnia 31.07.2015r. świadków D. O., B. P., W. S., M. T. k.14 – 17 akt, zeznań wymienionych świadków oraz ubezpieczonego

(protokół elektroniczny z rozprawy z dnia 07.10.2015r. czas 00:03:33 – 00:54:43).

Odnośnie rodzaju rzeczywiście wykonywanej pracy przez ubezpieczonego Sąd dał wiarę zeznaniom słuchanych w sprawie świadków oraz ubezpieczonego, gdyż były one rzeczowe, szczegółowe, logiczne, zasadniczo zgodne ze sobą. Świadkowie pracowali razem z ubezpieczonym w spornym okresie jego zatrudnienia i stąd niewątpliwie posiadają szczegółową wiedzę na temat miejsca i charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy. Nadto zeznania te znajdują potwierdzenie w powołanej w sprawie dokumentacji, zwłaszcza w dokumentacji zawartej w aktach osobowych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych [Dz. U. z 2004r. Nr 39, poz 353 ze zm.] prawo do emerytury ma ubezpieczony urodzony po 31 grudnia 1948 roku , który:

- ukończył 60 lat,
- udokumentował do dnia 31.12.1998r. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym co najmniej 15 lat zatrudnienia przy pracach wymienionych w wykazie A Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.),
- nie przystąpił do OFE albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa,

Po myśli § 2 ust. 1 i 2 w/w rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie

Okoliczność sporna w rozpoznawanej sprawie dotyczyła posiadania przez ubezpieczonego na dzień 01.01.1999r. wymaganego 15 – letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

W wykazie A, dziale XIV, poz.13 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. wymienione zostały prace – „ prace w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych ” (w związku z załącznikiem nr 1 do Zarządzenia Nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia

12.08.1983r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach – wykaz A, Dział XIV, poz.13 m.in. pkt 2, 11).

W ocenie Sądu, przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczony co najmniej od daty ukończenia kursu przyuczającego do naprawy lamp górniczych tj. od dnia 26.03.1977r. do 07.05.1997r., wykonywał pracę, która mieści w pracach określonych w powyższym rozporządzeniu.

Odwołujący w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w warsztacie lampiarni i zajmował się przygotowaniem stężonego ługu do napełniania akumulatorów, wymianą i napełnianiem akumulatorów lamp górniczych, remontem i naprawą lamp górniczych polegających na wymianie płyt kadmowo ołowianych oraz neutralizacją użytego ługu stężonym kwasem siarkowym oraz solnym.

Okoliczność tę potwierdzają zeznania świadków i ubezpieczonego, jak i dokumentacja osobowa, w której znajduje się świadectwo pracy w warunkach szczególnych wystawione odwołującemu przez pracodawcę.

Bez znaczenia dla rozpoznania sprawy pozostaje fakt, że ubezpieczony nie przedłożył w organie rentowym za okres sporny świadectwa pracy w szczególnych warunkach. Fakt wykonywania takiej pracy został wykazany w postępowaniu sądowym za pomocą innych dowodów. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem nie obowiązują bowiem ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10.03.1984r. III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21.09.1984r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.12.2006r., I UK 179/06, LEX nr 342283).

W konsekwencji uznania, że ubezpieczony legitymuje się wymaganym 15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, stwierdzić należy, że spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od dnia (...), tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego 60 lat (zgodnie z art.100 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

SSO Grażyna Łazowska